

Sygnatura akt VI Ka 62/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 lutego 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski.

Protokolant Edyta Ferencz-Trzópek

przy udziale Anny Łapińskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r.

sprawy **T. D.** ur. (...) w G.

syna Z. i A.

oskarżonego z art. 207§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 października 2017 r. sygnatura akt IX K 1650/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. sygn. IX K 1650/15 orzekał w sprawie oskarżonego **T. D. (D.)**.

Apelację od wyroku wniosła obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, zwłaszcza przez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do zarzucanego czynu, tj. obrazę przepisów art. 7 k.p.k.;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, z naruszeniem zasady in dubio pro reo, podczas gdy w sprawie brak jest wystarczających dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k, tj. obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony działał w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim znęcania się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną i dziećmi, podczas gdy materiał dowodowy nie wykazał, iż zachowania miały charakter intencjonalny.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego i zarzuty apelacji dotyczące błędnych ustaleń co do winy oskarżonego oraz oceny dowodów nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów apelacji wypada wskazać, iż „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zasadnie został oceniony przez Sąd Rejonowy jako pozwalający na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu.

Ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Prawem bowiem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, iż nie ma reguły dowodowej która nakazywałaby uwzględnienie tylko relacji korzystnych dla oskarżonego. Swobodna ocena dowodów jako jedna z naczelnych zasad prawa procesowego nakazuje aby Sąd orzekający oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, przy czym obowiązująca procedura karna nie przewiduje zasady wartościowania dowodów ani też prymatu dowodów korzystnych dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść. W tym zakresie ciężar spoczywa właśnie na dyrektywie zawartej w przepisie art. 7 k.p.k., która określa reguły obowiązujące przy dokonywaniu oceny dowodów i przyjmowania ich za podstawę dokonywanych ustaleń (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1997r. sygnatura akt II KKN 159/96; Prok. i Pr. 1998/2/7). Podobnie również zasada *in dubio pro reo* – wyrażona w przepisie art. 5§2 k.p.k. - nie ogranicza utrzymanej w granicach racjonalności swobody oceny dowodów, a jeżeli z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia i oceny zachowania oskarżonego, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu tego przepisu, bowiem w takim wypadku Sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1998r. sygnatura akt III KKN 407/96 Prok. i Pr. 1998/11-12/10).

Konfrontacja ustaleń faktycznych z przeprowadzonymi dowodami pozwala na stwierdzenie, że dokonana przez Sąd I instancji rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności przestępstwa nie wykazuje błędów, nadto jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na których rozważania swe oparł.

Nietrafne są wskazania dotyczące błędnej oceny postawy oskarżonego. Zasadnie Sąd oparł się na zeznaniach żony oskarżonego oraz jego dzieci. Nie sposób uznać, iż oskarżony jedynie miał skłonność do nadużywania alkoholu oraz jego słabością była nadmierna zazdrość, skoro świadkowie wyżej wymienieni nie tylko wskazywali na te zachowania

do których oskarżony się przyznał, jak niszczenie przedmiotów, ale także wskazywali na stosowanie przemocy wobec domowników. Nie była to także odosobniona relacja tylko osób bezpośrednio związanych z oskarżonym, ale jego zachowania opisywali także świadkowie G. Z., A. K., M. G.. Trudno uznać zeznania te za jednostronne czy tendencyjne, skoro są wzajemnie korelujące, stanowcze i zbieżne, brak jest zatem odstaw by uznać je za niewiarygodne.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Prawidłowe są również ustalenia dotyczące czasookresu przypisanego przestępstwa, oparte na zeznaniach A. D.. Fakt iż pokrzywdzona początkowo nie ujawniała sytuacji domowej kuratorowi sądowemu który przychodził z uwagi na poprzednie skazania oskarżonego nie oznacza, że ta sytuacja była dobra i zachowanie oskarżonego w tym czasie było idealne. Brak podstaw by w tym zakresie nie przydać waloru wiarygodności zeznaniom żony oskarżonego oraz jego dzieci. Nadto należy zauważyć iż – przyjąwszy hipotetycznie że zachowanie oskarżonego w tym czas było dobre – to kwestia ta miałaby wpływ jedynie na ustalenie czasookresu czynu przypisanego oskarżonemu a nie mogłaby prowadzić do jego uniewinnienia.

Reasumując, wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa.

W ocenie Sądu Odwoławczego również wymierzona oskarżonemu kara w pełnym zakresie uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, odzwierciedla prawidłowo stopień zawinienia i wykazanego przez oskarżonego natężenia złej woli, nadto uprzednia karalność oskarżonego. W żadnym razie kary w tej formie nie można uznać za karę rażąco niewspółmierną czy też nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Niewspółmierność kary, jako zarzut z kategorii ocen, może zaistnieć jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze orzekając karę i wyważył je prawidłowo.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie oskarżonego, i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze.

Sąd orzekł w przedmiocie kosztów obrony oraz obciążył kosztami za postępowanie odwoławcze Skarb Państwa mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego i jego możliwości majątkowe.